

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

M.J. Arlidge

Nu mă uita

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: ©John Rensten/Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriel Tudorie

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARLIDGE, M.J.

Nu mă uita / M.J. Arlidge ; trad. din lb. engleză de Alexandra Fusoi. -
București : Editura Trei, 2025
ISBN: 978-606-40-2844-0

I. Fusoi, Alexandra (trad.)

821.111

Titlu original: Forget Me Not
Autor: M.J. Arlidge

Copyright © M.J. Arlidge 2023
First published by The Orion Publishing Group, London

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2844-0

Ziua întâi

Capitolul 1

— Darren, te implor...

Cuvintele i-au scăpat, sufocate, sincere, disperate.

— Nu face asta, *te rog*...

Naomi avea degetele înfășurate pe brațul iubitului ei și se ruga de el să se oprească, s-o asculte, să se răzgândească. Dar cuvintele ei n-au avut niciun efect, iar tânărul musculos și-a smuls brațul din strânsoare și a mers hotărât mai departe. Era seara târziu, iar Marlands Shopping Centre era plin de cumpărători dintre care mulți le aruncau priviri piezișe, dar Naomi nu-i băga în seamă și se grăbea după iubitul ei. Oricum, Darren luase foc și mergea într-un ritm implacabil. Computer Exchange a trecut pe lângă ei, apoi amanetul, apoi Rock Bottom Toys. Ieșirea spre Portland Terrace era la doar 50 de metri, iar Darren avansa serios în direcția aceea. Dacă avea să-l oprească, trebuia să-l oprească *acum*.

S-a aruncat spre el, l-a prins pe umăr și i-a oprit înaintarea răsucindu-l spre ea. Imediat, trăsăturile lui Darren s-au schimonosit de furie și gura i s-a deschis într-un

blestem mârâit, dar fata de 15 ani a reușit să vorbească prima.

— Te rog, spune-mi doar ce vrei de la mine. Dacă am gre...

— Absolut nimic nu vreau de la *tine*, a mârâit drogatul, străduindu-se să-și smucească brațul din strânsoare.

— Dar mă *iubeai*, a insistat Naomi. Ai zis de 100 de ori. Nu înțeleg ce s-a schimbat.

— Aia era atunci, acum e acum.

Supărat, băiatul de 22 de ani a încercat să se întoarcă, dar Naomi nu i-a dat drumul.

— *Nu*, nu, a insistat ea, luptându-se cu lacrimile. *Nu poți să-mi întorci spatele*. Am renunțat la tot pentru tine. La familie, la prieteni. Îmi ești *dator*.

— Nu-ți datorez nimic! a șuierat el. Știai foarte bine în ce te bagi.

— Și atunci despre ce a fost vorba? Toată nenorocirea asta?

Vocea lui Naomi era ascuțită, pițigăiată, acum îi curgeau și lacrimi pe obraji, dar nu-i păsa. Parcă restul lumii nu exista, nefericirea ei izolând-o cu totul.

— Dacă nu ții la mine, de ce mi-ai zis altceva?

Darren n-a răspuns și a clătinat din cap scârbit, plictisit de întrebările ei. Cu fiecare clipă care trecea, Naomi se simțea mai rușinată, mai umilită, dar tot nu putea renunța la el.

Era tot ce avea pe lume.

— Te rog, Daz, sunt *eu*... s-a rugat ea, îmblânzindu-și tonul.

A riscat să facă un pas în față, apoi încă unul. Încurajată de tăcerea bărbatului, și-a strecurat mâinile subțiri în haina lui, lăsându-le să se odihnească pe șolduri.

— Cea mai bună fată a ta.

S-a ridicat pe vârfuri și și-a apropiat gura de el, sărutându-l.

— O să mă port frumos cu tine, iubi, promit, i-a șoptit. Ești totul pentru mine, așa a fost din prima clipă când te-am văzut...

Iubitul ei a privit-o un moment, surprins de mărturisirea sinceră.

— Nu însemni *nimic* pentru mine, curvă! Scoate-ți asta din capul ăla tâmpit!

Naomi l-a privit, rămasă fără cuvinte. Apoi, înainte ca ea să reacționeze, Darren i-a pus o mână carnoasă în piept și a împins cu toată forța. Luată pe nepregătite, Naomi s-a împleticit în spate și a căzut pe podeaua lustruită. Durerea a străfulgerat-o într-un cot, în timp ce din plămâni i-a ieșit tot aerul. Înainte să-și revină, Darren era din nou în fața ei.

— Mi-ai fost utilă o vreme, acum nu-mi mai ești. Ai priceput?

— Asta-i *tot* ce am fost pentru tine? a țipat Naomi înfuriată. O toantă care să fure pentru tine, să mintă pentru tine, doar ca să-ți mai iei tu o doză...

— Ei, acum începi să înțelegi, a răspuns Darren rânjind.

— Dar toate lucrurile pe care mi le-ai spus, *promisiunile* pe care le-ai făcut... a gemut ea.

Un zâmbet larg s-a întins pe fața lui Darren, amuzat de naivitatea fetei.

— Dumnezeu, tu chiar *ești* dusă! Chiar crezi că poate să spună cineva serios toate lucrurile alea despre *tine*?

Râdea nemilos și mulțumit de sine, iar aroganța și cinismul erau evidente. Cum de nu văzuse Naomi toate

astea? Cum de se lăsase dusă de parazitul ăsta? Voia să-l facă de doi bani, să-și verse furia și dezamăgirea, dar nu-i veneau cuvintele; era complet devastată.

— Noroc, *iubi*, a tachinat-o fostul ei iubit ridicându-se. O să ai nevoie...

Și cu asta, a plecat, pășind degajat afară din centrul comercial și din viața ei. Naomi s-a ridicat în genunchi și l-a privit ieșind, părăsită, fără să-i vină să creadă. Toate speranțele, toate visurile se destrămaseră brusc și acum se uita îngrozită cum fostul ei iubit dispare. Și-a dat capul pe spate și și-a urlat agonia.

Capitolul 2

Sunetul care ieșea din el era aproape neomenesc; un țipăt îngrozit, animalic.

Detectivul-inspector Helen Grace se aplecase peste adolescentul rănit, cu mâinile peste rana însângerată din abdomenul lui. Se străduia din răsputeri să-l convingă că o să fie bine, dar el era evident îngrozit. În ciuda cuvintelor liniștitoare ale lui Helen, a urlat din nou, sălbatic și disperat, rugându-se de maică-sa, de Dumnezeu, de *oricine* să pună capăt chinului; atunci peste mâinile lui Helen a țâșnit un jet de sânge.

— Jason, vreau să te uiți la mine. Poți să te uiți la mine?

— Doare îngrozitor, a gemut adolescentul, cu ochii cercetând cerurile.

— Știi, dar sunt aici cu tine și o să mă asigur că ești bine. Sunt polițist. Știi ce fac. O să fii în regulă...

Spre surprinderea ei, băiatul a început să plângă. Fie din cauza durerii care-i sfâșia corpul, fie a faptului că-și dăduse seama că nu putea spera mai mult decât să fie arestat și pus sub acuzare. Helen nu era sigură, dar nu

conta. În oricare dintre variante, era o priveliște demnă de milă. Băiatul ăsta, care n-avea mai mult de 17 ani, încercase să se joace de-a gangsterii, dar acum risca să sângereze de moarte pe o stradă rece și întunecată.

— Paramedicii sunt pe drum, a adăugat ea liniștitor. Cât de repede o să fii în drum spre spitalul South Hants. O să te peticească și o să fii pe picioare cât ai zice pește.

Și apoi? Știa că adolescentul avea să devină inutil în frăția criminală, chiar dacă reușea cumva să evite închisoarea. O dăduse în bară în stil mare, lăsându-se prins când ducea o geantă cu cash în cealaltă parte a orașului, și cu siguranță avea să plătească pentru eșec, fie prin exil, fie prin moarte. Helen spera sincer că avea să fie prima variantă.

S-a răsucit și și-a întins gâtul, încercând să vadă dincolo de mulțimea de gură-cască. În ciuda cuvintelor sale liniștitoare, adolescentul îi murea în brațe, așa că a fost ușurată când a auzit scârțâitul frânelor, zgomotul portierelor trântite și apoi a văzut doi paramedici apărând în fugă și făcându-și loc printre oameni. Au venit în goană și s-au lăsat pe vine lângă băiatul rănit, iar medicul și-a pus o pereche de mănuși de latex, eliberând-o pe Helen.

— Îl cheamă Jason Matthews și are 17 ani, a spus ea ștergându-și cheagurile de sânge de pe mâini. Pierdere semnificativă de sânge, provocată de două răni de glonț în abdomen. Nu există alte semne de leziuni. Atacatorii au dispărut de mult, deci puteți să-l mutați în siguranță oricând vreți.

— Hai s-o luăm din loc atunci, a șoptit paramedicul, mulțumindu-i lui Helen cu un semn din cap.

În timp ce vorbea, s-a apropiat un al treilea paramedic, care împingea o targă, așa că Helen s-a retras, făcând loc echipei să-și facă treaba. S-a întors și s-a îndreptat spre mopedul lovit al băiatului, care rămăsese într-o parte, cu motorul torcând. Helen și-a pus mânuși și s-a aplecat să oprească motorul, după care și-a îndreptat atenția asupra genții sfâșiata care zăcea în apropiere, acum golită de conținutul valoros. În timpul luptei se rătăciseră câteva bancnote de 20 de lire, care pluteau pe strada tăcută, luate de vânt. Le-a urmărit metodic, le-a strâns și le-a pus în pungi, în speranța că vor arunca ceva lumină asupra chipurilor ascunse în spatele vărsării de sânge din seara asta. Chiar atunci a observat un băiat care n-avea mai mult de 11 ani și care încerca să fure una dintre bancnote, aflată de cealaltă parte a străzii.

— În locul tău, m-aș abține... a mârâit ea.

Surprins, copilul s-a retras în grabă, dispărând în umbră și lăsând bancnota în urmă. Helen a ridicat-o repede, a închis punga și apoi s-a întors din nou să privească scena. Era o priveliște deprimant de familiară, pentru că înfruntările dintre bandele rivale de traficanți de droguri din oraș deveneau tot mai vizibile, tot mai îndrăznețe. Era al treilea astfel de incident în trei săptămâni, toate petrecute în zone rezidențiale aglomerate, toate implicând arme letale, fie cuțite cu lama zimțată, fie macete sau pistoale. Locuitorii erau disperați, apăsați de costurile de trai tot mai mari, rata crescândă a criminalității și dezmembrarea familiei, iar când oamenii sunt disperați, dealerii înfloresc. Drogurile erau o afacere marcantă în Southampton în momentul de față, iar concurența era acerbă, ceea ce

nu însemna decât un singur lucru — vărsare de sânge. Helen avea sentimentul dezgustător că bandele din oraș se pregăteau pentru un război total, situație care avea să aibă consecințe grave pentru toată lumea și, nu în ultimul rând, pentru departamentul ei, care se trezea de multe ori urmărind huligani care întâi trăgeau și apoi puneau întrebări. Sosise rapid la locul faptei în seara asta, pentru că auzise focurile de armă în drum spre casă, însă atacatorii dispăruseră cu câteva clipe înainte să ajungă ea. Ce s-ar fi întâmplat dacă ajungea cu câteva secunde mai devreme? S-ar fi aflat și ea în bătaia focului?

A alungat gândurile și a revenit la paramedici, care-l ridicau cu blândețe pe targă pe adolescentul rănit. Acesta era costul omenesc al disperării semenilor, era prețul pentru dependența lor. Cu doi ani în urmă, copilul ăsta trebuie să fi fost la școală, pierzându-și vremea cu amicii, flirtând, purtându-se ca un adolescent obișnuit. Acum se lupta să trăiască, iar sângele i se scurgea din răni, în timp ce striga după maică-sa.

O să supraviețuiască suficient ca s-o mai vadă? Sau o să moară înainte să ajungă la spital? Helen n-avea de unde să știe. Făcuse tot ce putea pentru el, poate chiar îi salvase viața, dar era suficient? Era *vreodată* suficient? Situația se înrăutățea de la o zi la alta, fiecare nou scandal prezicea alte vărsări de sânge, iar Helen se simțea tot mai neajutorată și disperată, în timp ce orașul pe care-l cunoștea și pe care-l iubea se pregătea să plonjeze în abis.

Capitolul 3

— Aș vrea să te ajut, dar pur și simplu *nu putem*.

Naomi se uita la femeie, incapabilă să înțeleagă ce auzea.

— Dar e un loc pentru persoane fără adăpost, nu? a insistat, încercând să-și controleze teama.

— Da, dar...

— Și n-am unde să merg. *Trebuie* să mă primiți.

Directoarea, care se prezentase drept Tara, părea îngrijorată, evident afectată de nefericirea lui Naomi. O clipă, fata și-a permis să creadă că străjerul o să se îmbuneze și o să cedeze, primind-o înăuntru, însă când Tara a privit-o în ochi, cu o expresie abătută și vinovată, adolescenta a simțit cum i se destramă toate speranțele.

— Aș vrea, sigur că aș vrea, dar nu avem niciun pat disponibil. Suntem la capacitate maximă.

Naomi a privit-o prostită. Nimic n-avea niciun sens. Câți oameni fără adăpost *erau* în Southampton? Da, vezi o grămadă pe stradă ziua, dar cu siguranță nu suficienți cât să umple *toată* clădirea asta, nu?

— Mai sunt câteva adăposturi unde ai putea să încerci, a adăugat femeia serioasă. Unul pe Bridge Street, altul pe Thurlam Road.

— Am încercat deja acolo, a spus Naomi cu glas tremurat. Mi-au spus să vin aici, au zis că mă rezolvați.

— N-ai pe nimeni din familie să te ajute?

Naomi a clătinat din cap.

— Prieteni?

Fata și-a lăsat bărbia în piept. Chiar nu voia să plângă în fața străinei, dar se simțea cu totul disperată, de parcă întreaga lume îi întorsese spatele.

— Uite, poate ai putea să vii mai târziu? a întrebat Tara. Poate că eliberează cineva patul, se hotărăște că i-ar fi mai bine în altă parte. Se mai întâmplă din când în când...

Era o minciună și știa amândouă. Și probabil că de-asta s-a întins și i-a strâns mâna lui Naomi, șoptind:

— Ai grijă de tine, da?

După zece minute, Naomi era în parcul Hoglands, târându-și picioarele pe aleile de beton decolorate. În seara asta era plin de skateboarderi, care râdeau și glumeau, în timp ce plăcile zăngăneau când urcau și coborau rampele. Bucuria lor, tachinările păreau s-o ia în răs pe Naomi, pentru care fiecare pas era o luptă. Adolescenta se simțea lipsită de energie, de hotărâre, de speranță, de parcă nimic din ce făcea acum n-avea să ducă la ceva bun, n-avea să aibă absolut nicio importanță pentru situația ei. Se lăsa înserarea, iar ea era singură în oraș și n-avea unde să se ducă. Nefericirea ei era totală, teama palpabilă, și totuși oamenii care treceau păreau să nu știe nimic, grăbindu-se să se întoarcă în casele lor frumoase și calde, în timp ce deasupra se adunau nori de ploaie.

Cum ajunsese aici? Acum șase luni, Naomi avea un acoperiș deasupra capului, trei mese pe zi și pe cineva care să aibă grijă de ea. Erau doar ea și mama ei, așa era de mulți ani. Chiar dacă se certau ca naiba, erau bine sau cel puțin nu mai rău decât restul lumii. Se întâlniseră la o petrecere, el spusese tot ce trebuia și nu se dezlipise de ea. Ea știa că era un băiat rău, că era dependent, dar asta îl făcea și mai atrăgător. Acum știa, bineînțeles, după ce cerșise, furase și împrumutase ca să-i finanțeze dependența, după ce-i suportase furia răutăcioasă, alimentată de droguri, după ce stătuse în casa aia părăsită mai mult de trei luni. Dar pe atunci era vrăjită — de dragoste, de rebeliune, de faptul că le dovedea tuturor că e pe picioarele ei.

Ce proastă fusese! Ce proastă naivă, amăgită, jalnică! Îl urmase pe băiatul ăla — nu, pe *bărbatul* ăla — până la capătul pământului și unde ajunsese? În parcul Hoglands, cu noaptea care se apropia și norii plumburii din care începea să picure. Poate că asta merita. Când se gândea la cum o tratase pe maică-sa, lui Naomi i se făcea rău de rușine. Mama ei încercase să-și protejeze singurul copil, s-o avertizeze asupra unui iubit care era mult mai mare și care era evident că aducea necazuri. Și cum fusese răsplătită? Cu respingere răutăcioasă și acuzații oribile. Naomi se cutremura acum gândindu-se că o făcuse pe maică-sa singuratică, ranchiunoasă, geloasă, când nu făcuse decât să încerce s-o țină pe calea cea dreaptă, s-o facă să meargă la școală, să n-o lase să se scufunde. De ce? De ce fusese așa proastă? Așa crudă?

A mers mai departe, evitând privirile bărbaților care treceau pe lângă ea, văzând pericole în toți străinii, în toate mișcărilor, în toate umbrele. Unde să *meargă*? Unde

ar fi în siguranță? Trăise toată viața în orașul ăsta, dar acum se simțea de-a dreptul dezorientată, nesigură unde să se ducă și ce să facă. Să se ducă la autogară? Nu, era plin de ciudați și uneori vindea și Darren acolo. La gară, atunci? Nu, poliția muta întotdeauna oamenii de-acolo, văzuse. În parc? Doar gândul o făcea pe Naomi să se înfioare, ideea de-a fi acolo singură, în frig, înconjurată de pădurile adânci, întunecate...

Acum tremura, cuprinsă de spaimă. Trebuia să găsească un loc în aer liber unde să doarmă, dar temperatura scădea rapid și ce făcea dacă o sâcâia cineva? Cum putea să se apere singură? N-avea decât haina, câteva lire și telefonul.

Telefonul. S-a oprit și și-a trecut mâna peste suprafața netedă a Samsungului. Era o idee nebunească, un gând scandalos, ținând cont de tot ce făcuse, dar ce altă variantă avea? A trecut repede printre contacte, până a găsit Mama. Degetul mare a rămas suspendat, vinovat, apoi a făcut pasul și a apăsat pentru apelare.

Inima îi bubuia în piept în timp ce aștepta să se conecteze apelul, apoi, brusc, a început să sune. A simțit imediat cum i se încordează tot corpul. Ce-o să spună? Ce *ar putea* să spună după felul în care se purtase? Și, brusc, apelul a fost preluat, iar vocea mamei ei s-a auzit, temătoare și insistentă.

— Naomi? Tu ești, iubita mamei?

Naomi era încremenită, incapabilă să se miște, incapabilă să vorbească.

— Naomi, ești acolo?

Și acum a lovit-o — vinovăția, vinovăția coplesitoare. Îi întorsese spatele femeii ăsteia, o umilise, o *distrusese*. Ce drept avea s-o sune acum?

A închis fără să scoată niciun cuvânt. Simțea o greutate în piept și lacrimile care i se adunau în ochi, așa că a pornit în grabă, hotărâtă să nu pară tulburată sau vulnerabilă în locul ăsta dezgustător. Însă abia dacă făcuse trei pași când a început să-i sune telefonul — era maică-sa, care o suna înapoi. De data asta, Naomi n-a mai ezitat și i-a respins apelul, după care a închis telefonul. Trebuia să doarmă cum își așternuse.

Și-a tras gulerul hainei în jurul urechilor și și-a continuat călătoria singuratică prin parc, în timp ce văzduhul s-a revărsat în sfârșit și ploaia a început să cadă torențial.

Capitolul 4

— O să supraviețuiască?

Ca de obicei, întrebarea detectivului-agent Paul Jennings era concisă și la obiect. Detectivul-sergent Charlie Brooks a traversat centrul de comandă și a prins o fotografie a lui Jason Matthews pe panou, după care s-a întors către restul departamentului.

— Sincer, habar n-am, a răspuns ea. E în operație acum, iar medicii spun că situația e incertă. Tot ce știm e că, dacă detectivul-inspector Grace nu s-ar fi aflat întâmplător în apropiere, bietul băiat ar fi deja mort.

— Bietul *dealer*, a corectat-o Jennings.

— Oricare ar fi profesia lui, e fiul cuiva, e fratele cuiva, a ripostat Charlie cu severitate în glas. Mai mult, e un locuitor al orașului și, ca atare, e datoria noastră să aflăm cine e în spatele atacului. Băiatul ăsta de 17 ani a fost victima unui atac premeditat, care s-ar putea să-l coste viața. Și de-asta vreau să lăsați deoparte orice faceți și să vă concentrați pe cazul ăsta. Detectiv-agent Wilson, există ceva anume care să lege atacul ăsta de alte activități recente ale bandelor?